

El Diacrític | | Actualitzat el 14/12/2021 a les 21:20

Qui sap què és, el temps

«Com més gran em faig, més pateixo les discriminacions a causa de l'edat: aquella manera de fer tan occidental que em fa invisible» | «A moltes i a molts no ens agraden les sopes de lletres ni badar al carrer, ni la missa del diumenge al televisor. No ens agrada que ens tractin d'un manera absurdament condescendent»

«Cada vegada més, des del poder s'afavoreixen experiències divisòries de la gent: els vells, els joves; les universitàries, els obrers» | Andrea Piacquadio

Com més gran em faig, més pateixo les discriminacions a causa de l'edat: aquella manera de fer tan occidental que em fa invisible. Des que em vaig deixar els cabells blancs, i fa més de quatre dies, m'adono que molts ni em veuen ni, per descomptat, esperen les meves opinions.

Aquesta discriminació per edat, però, també funciona en sentit invers, és a dir, contra els joves: si volen trobar feina, se'ls demana d'entrada una experiència impossible (però si tens experiència se't demanarà la joventut).

Al tren, per exemple, hi ha revisors que m'ignoren però que assetgen contínuament els joves i els immigrants, fins al punt que he hagut de dir més d'una vegada que «aquest noi va amb mi» o passar de sota mà alguna mascareta sense la qual a algú se li prohibia continuar el viatge.

Suposo que els casals d'avis i àvies estan prou bé, però jo m'estimo més anar a un curs d'anglès en què la majoria d'alumnes podrien ser les meves nétes, els meus néts. Encara que de tant en tant se me'n vagi el sant al cel i oblidí a mitja frase una paraula ben habitual. Però trobo estimulants el fet de compartir, en la mesura que puc, la seva agudesesa i rapidesa mental, el seu entusiasme i les seves ganes d'aprendre i de treballar.

Però, cada vegada més, des del poder s'afavoreixen experiències divisòries de la gent: els vells, els joves; les universitàries, els obrers.

I ara, amb el virus de la por que ens han inoculat ben endins amb la pandèmia, les discriminacions ja arriben a l'extrem: els vacunats i els altres. Els qui poden entrar als bars i els qui no. Les qui potser tenim el passaport de la vergonya però ens estimem més passar fred a les terrasses que no pas exhibir-lo.

Les bombolles. Les qui contagien tristesa, les qui contagien alegria. Les cases-fortalesa amb alarmes contra les veïnes, els veïns. La hospitalitat perduda.

Potser són nostàlgies de la tercera edat, que en diuen, però jo enyoro aquelles cases de poble amb les portes sempre obertes, aquells plats a taula a casa de les veïnes, aquella manera de viure portes enfora, al carrer, (però no l'escola segregadora, és clar, ni els capellans que predicaven l'odi i el terror per tal de domesticar la gent encara lliure).

Cada vegada serem més, la gent gran, o això diuen. I a moltes i a molts no ens agraden les sopes de lletres ni badar al carrer, ni la missa del diumenge al televisor. No ens agrada que ens tractin d'un manera absurdament condescendent.

No podríem crear espais de convivència real? Potser serien prou revolucionaris.

Al capdavall, qui sap què som. Qui sap què és, el temps.